

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: O. B., narozený X,
t.č. bytem X,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 24. 1. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. OAM-1457/ZA-ZA12-LE31-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023, č. j. OAM-1457/ZA-ZA12-LE31-2023, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 24. 10. 2023 tak, že je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce jím shledaná porušení jednotlivých ustanovení zákonů [§ 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**) a § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu, § 25 zákona o azylu a § 14a téhož zákona]. Dále žalobce namítal nesprávnou aplikaci ustanovení zákona o azylu na jeho případ, neboť v jeho případě existují skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. V tomto směru žalobce dále uvedl, že má v ČR partnerku, s níž sdílí společnou domácnost, **tato** je těhotná a v březnu 2024 má porodit společného potomka (pozn. soudu. v době rozhodování soudu již přítelkyně žalobce porodila). Tuto skutečnost žalobce neuvedl a ani bez vlastního zavinění nemohl uvést v předchozím pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalobce se jedná tedy o novou skutečnost, kterou uvedl až v aktuálně probíhajícím řízení. Partnerka žalobce je státní občankou ČR, rovněž jejich společné dítě bude mít státní občanství ČR. Pokud by žalobce musel odcestovat z ČR, došlo by k zásahu do práva na rodinný a soukromý život, tak jak je zakotveno v čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen **Úmluva**). Žalobce byl také názoru, že nepředstavuje pro veřejný pořádek či jiný zájem ČR žádné nebezpečí a jeho nucené vycestování by tak bylo zásahem do práva na rodinný život, který není v demokratické společnosti nezbytný, a tudíž by nebyl oprávněný a tedy povolený podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Zároveň žalobce uvedl, že v případě vycestování z území ČR mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce byl s ohledem na výše uvedené přesvědčen, že v jeho případě nebyly dány důvody pro zastavení řízení dle zákona o azylu, neboť uvedl nové skutečnosti svědčící o tom, že by mu v případě vycestování z území ČR hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce nesouhlasil s tím, že je jeho žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, a považuje proto napadené rozhodnutí za nezákonné. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 2. 2024 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní. Dále konstatoval, že na základě shromážděných podkladů nebyla zjištěna v Alžírsku od doby, kdy byla meritorně posuzována žalobcova předchozí žádost o mezinárodní ochranu, žádná změna, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. K aktuálnímu tvrzení žalobce stran jeho života na území ČR (přítelkyně, dítě) žalovaný sdělil, že tyto skutečnosti nelze považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu, neboť se netýkají změny situace v zemi jeho původu, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, či důvodů, pro které by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný vyjádřil také svůj postoj, když uvedl, že se nemá v případě posuzování toho, zda je žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná dle § 10a písm. e) zákona o azylu, zabývat rodinnou situací žadatele, jelikož je to zcela nadbytečné, když tvrzení o existenci rodinných vazeb je z hlediska posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu zcela irelevantní. Žalovaný neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 16. 2. 2022. Za důvod podání žádosti označil žalobce to, že život v Alžírsku je těžký, není tam práce a nemá tam žádnou budoucnost. Dále uvedl, že měl blíže nespecifikovanou neshodu s druhou manželkou svého otce, kvůli níž jej otec vyhodil z domu. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 23. 3. 2022, č. j. OAM-135/ZA-ZÁ11-LE26-2022 (PM 13. 4. 2022), jímž byla žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nevyužil žádných opravných prostředků. V aktuálně podané žádosti ze dne 24. 10. 2023 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že se v ČR usadil a chce zde zůstat, našel si českou přítelkyni, se kterou čeká dítě, znají se devět měsíců a tři měsíce spolu žijí. Tuto skutečnost neuvedl během předchozího řízení, jelikož se se svou přítelkyní poznal teprve v tomto roce. Dále uvedl, že důvody, které uváděl v předchozím řízení, jsou stejné. Co uvedl, stále platí a od té doby se nic nezměnilo. Dodal, že jiné důvody než výše uvedené ke své žádosti o mezinárodní ochranu nemá. Také doplnil, že si nezkoušel žádat o žádnou formu pobytu dle zákona o pobytu cizinců a od mezinárodní ochrany si slibuje, že bude moci mít legální pobyt na území ČR se svou přítelkyní.
9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
11. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl nové azylově relevantní skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.

12. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
13. V první žádosti ze dne 16. 2. 2022, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany to, že život v Alžírsku je těžký, není tam práce a nemá tam žádnou budoucnost. Dále uvedl, že měl blíže nespecifikovanou neshodu s druhou manželkou svého otce, kvůli níž jej otec vyhodil z domu.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 24. 10. 2023 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že se v ČR usadil a chce zde zůstat. Našel si českou přítelkyni, se kterou čeká dítě. Důvody první žádosti stále platí a od té doby se nic nezměnilo. Od mezinárodní ochrany si slibuje, že bude moci mít legální pobyt na území ČR.
15. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti, objevení nových skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. V daném případě není pochyb o splnění této podmínky, neboť řízení o první žádosti bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 23. 3. 2022, zatímco vztah s přítelkyní navázal žalobce až v roce 2023. Nová tvrzení v podobě vztahu s přítelkyní a jejího těhotenství tak nemohla být předmětem zkoumání důvodů žalobcovy první žádosti. Druhá podmínka [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu] klade na nově tvrzené skutečnosti či zjištění další nároky, a to že musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z tvrzení žalobce nedospěl soud k závěru, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Za současného stavu rovněž nelze žalobcovy důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci v souvislosti s jeho novými tvrzeními nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravy, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobcová tvrzení dle názoru soudu sledují ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbyvá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný logicky neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.
16. Současně si žalovaný pro řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky Hodnocení Alžírská jako bezpečné země původu ze dne 23. 10. 2023), z níž mimo jiné vyplývá, že se situace

v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce ostatně v tomto směru nic netvrdil.

17. K namítanému porušení čl. 8 Úmluvy soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2024, 5 Azs 257/2023 – 50 „*Stěžovatelka také v kasační stížnosti tvrdila zásah do rodinného života jak svých dětí žijících na území České republiky, tak i svého. Nejvyšší správní soud nicméně připomíná, že i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývají poměrně přísné podmínky pro nastoupení tzv. extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy (například rozsudek ze dne 6. února 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Ustanovení článku 8 Úmluvy „neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR (viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008–52).“ nebo na závěry učiněné v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27 „Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32). O žádné takové ani jiné mimořádné okolnosti se ovšem v případě stěžovatele nejedná. Jeho vztah s českou partnerkou rozhodně nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze chápat jako neomezený závazek státu respektovat volbu stěžovatele a jeho přítelkyně ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu, k čemuž v daném případě došlo, a Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry krajského soudu, vč. toho, že hodlá-li stěžovatel svůj vztah dále rozvíjet v České republice, je třeba, aby zde svůj pobyt zlegalizoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců.“ S výše uvedenými závěry NSS se soud plně ztotožňuje a považuje je za příléhavé a plně aplikovatelné i na nynější případ žalobce.*
18. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
19. Soud nepřistoupil k provedení důkazu předloženým těhotenským průkazem přítelkyně žalobce, neboť tato skutečnost nebyla ani jednou ze stran popírána nebo zpochybňována. Z tohoto důvodu k ní bylo přistupováno jako k nesporné skutečnosti.

20. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť ač žalobce ve svém případě skutečně uváděl nové skutečnosti, tyto nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k těmto skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. dubna 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně